

சுதந்திரத்திற்கு பின்னரான அரசியலமைப்புகளும் சிறுபான்மையினரின் நிலைமைகளும் (பாகம் - 8)

(சட்டத்தரணி கனக நமநாதன் LL.B)

வெது குடியரசு அரசியலமைப்பின் ஆணூவது திருத்தம் 1983ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 8ந் திகதி பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன் முகவரையில் இவ்வாறு கூறப்பட்டிருந்தது. “இலங்கை சுதந்திரமும் இறைமையும் தன்னாதிக்கமும் ஒற்றையாட்சியும் கொண்ட அரசொன்றாதலாலும் அவற்றையும் அத்துடன் ஒற்றுமையையும் ஆள்புல கட்டுக்கோப்பையும் பாதுகாத்தல் அரசின் கடமையாக இருப்பதாலும் குறித்த சில ஆட்களினதும் அரசியற் கட்சிகளினதும் வேறு கழகங்களினதும் ஒழுங்கமைப்புகளினதும் செயற்பாடுகளினால் அச்சுறுத்தப் பட்டுள்ளதாலாலும் அத்தகைய செயற்பாடுகளை தடைசெய்தலும் அவற்றிற்கான தண்டனைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்தலும் அவசியமானதாக வந்துள்ளதாலும் இச்சட்டம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது” எனக் கூறுகின்றது.

அரசியலமைப்பில் வாக்குரிமையும் தேர்தல்களும் என்ற 14ம் அத்தியாயத்தில் 101ம் உறுப்புரையில் திருத்தம் செய்யப்பட்டும் மேலும் பொது என்ற 20ம் அத்தியாயத்தில் 157ம் உறுப்புரை முடிந்தபின் 157 அ என்ற புதிய உறுப்புரை உட்புகுத்தப்படுகின்றது. இது குற்றத்தின் தன்மையையும் அதற்கான தண்டனையையும் கூறுகின்றது. இதன்படி தனி அரசொன்றை அமைப்பதற்கு இலங்கைக்குள் அல்லது வெளியில் எவராவது நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ ஆதரவளித்தல் ஊக்கமளித்தல் நிதியுதவி செய்தல் பரிந்துரை செய்தல் போன்ற செயற்பாடுகளுக்கு ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாத காலத்திற்கு குடியியற் தகுதியீனக்திற்கு உட்படுத்தல் மற்றும் அவருக்கும் அவரது குடும்பத்தவருக்கும் சீவனத்திற்கு அவசியமானவை என நீதிமன்று கருதும் அத்தகைய ஆதனங்களைத் தவிர்த்து ஏனைய அசைவுள்ள அசைவற்ற ஆதனங்களை இழுத்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒரு அரசியற்கட்சி, கழகம் அல்லது ஒழுங்கமைப்பு எதுவும் இலங்கையின் ஆள்புலத்திற்குள்ளாக தனி அரசொன்றினை தாபிப்பது அவர்களினது இலக்காகவும் குறிக்கோளாகவும் கொண்டு வெளிப்படுத்துகை இருக்குமானால் உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கிடப்பட்டு அந்தக் கட்சி கழகம் அல்லது ஒழுங்கமைப்பு தடைசெய்யப்பட்டதாக அறிவிக்க வேண்டும் என்பதோடு அந்த அமைப்பின் அங்கத்தினர் எவரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருப்பின் அந்த ஆசனத்தை வறிதாக்கியவராகக் கருதப்படுதல் வேண்டும் எனவும் கூறுகின்றது. அத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாத காலத்திற்கு குடியியற் தகுதியீனக்திற்கு உட்படுத்தல் மற்றும் குடியியல் உரிமைகளுக்கு உரித்துடையவராக மாட்டார் என்பதோடு அவருக்கும் அவரது குடும்பத்தவருக்கும் சீவனத்திற்கு அவசியமானவை என நீதிமன்று கருதும் அத்தகைய ஆதனங்களைத் தவிர்த்து ஏனைய அசைவுள்ள அசைவற்ற ஆதனங்களை இழுத்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அரசியலமைப்புக்கு ஏழாம் அட்டவணை எனும் புதிய அட்டவணையை சேர்த்து அதில் தரப்பட்டுள்ள சத்தியப்பிரமாணத்தை (சென்ற தொடரில் குறிப்பிடப்பட்டது) வாசித்தும் பின் அதன் கீழ் கையெழுத்திட்டாலொழிய பதவியை பொறுப்பேற்க முடியாது எனவும்

கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் சத்தியப்பிரமானம் செய்து கையொப்பம் இட்டாலோழிய பாரானுமன்றில் அமரவோ வாக்களிக்கவோ முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது.

சமஷ்டி (அதிகாரப் பகிரவு)

சமஷ்டி (இணைப்பாட்சி) என்ற நிலைப்பாட்டில் தமிழ்களின் உரிமைப் போராட்டம் வலுப்பெற்றிருந்தபோது பெரும்பான்மையின் அரசுகள் ‘தருகிஞோம்’ எனச்சொல்லி ஏமாற்றி வந்தார்களே ஒழிய அதனைக் கேட்கக்கூடாது என தடைசெய்யவில்லை. பண்டாரநாயக்கா தொடக்கம் பின் கண்டிய சிங்கள மக்களாலும் ஆதரிக்கப்பட்ட இணைப்பாட்சி முறைமை முழுச் சிங்கள மக்களாலும் ஏற்கப்படக்கூடியதொன்றாகும். 1957ல் பண்டா - செல்வா : 1965ல் டட்லி - செல்வா ஆகிய உடன்படிக்கைகள் ஒரளவுக்கு சமஷ்டியை தழுவியதாகவும் தமிழ்களால் ஏற்கக்கூடியதாகவும் இருந்ததை எவரும் மறுக்க முடியாது.

அதேபோன்று 2000ம் ஆண்டில் சந்திரிக்காவின் அரசியலமைப்பு வரைவு பிரதேசங்களின் இணைப்பாட்சி (Union of Regions) ஒருபடி கூடிய அதிகாரப் பகிரவினை கொண்டதும் 2004ம் ஆண்டில் ரணில் விக்ரமசிங்கவினால் பரிசீலிக்க ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உள்ளக சுயநிர்ணய அடிப்படையிலான சுயாட்சி என்ற தீர்வு முயற்சி எல்லாவற்றிலும் கூடிய சிறப்பானதாகவும் பார்க்கப்பட்டது.

தற்போது பண்டாவுமில்லை டட்லியுமில்லை. சமகால அரசியலில் சந்திரிக்காவும் ரணில் விக்கிரமசிங்காவும் மட்டுமே இனப் பிரச்சினையை தீர்க்க ஆர்வம் கொண்ட சிங்களத் தலைவர்களாக வெளிக்காட்டி வருகின்றார்கள். இலங்கையை சிங்கப்பூராக்க வேண்டில் இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு அவசியமெனக் கருதுகின்றார்கள்.

ஆனால் 1970 களில் இடம்பெற்ற சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான அரசியல் நகர்வுகள் தனி நாடு என்ற வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தை எடுக்க வேண்டியதாக இருந்தது எனப் பார்த்தோம். இளைஞர் இயக்கங்களும் அதனைப் பின்பற்றிக் கையிலெடுத்து ஆயுதப் போராட்டமாக்கியது. இதன் விளைவாகவே இத்தடைகள் தண்டனைகள் என விதிக்கப்பட்டுள்ள ஆறாவது திருத்தச் சட்ட ஏற்பாடுகள் அமுலுக்கு வந்துள்ளன.

தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணி உறுப்பினர்களின் நிலைப்பாடு திரிசங்கு சொர்க்கமாக மாறிக்கொண்டு வந்தது. மாவட்ட சபையை ஏற்றுக்கொண்டதும் யாழ் நாலகம் ஏரியூட்டப்பட்டதும் இயக்கங்களின் ஆக்குரோவுமான செயற்பாட்டிற்கு மேலும் தீணியாயின. 1970தின் பிற்பகுதிகளில் லைபனன் வடஇந்தியா போன்ற பகுதிகளில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றிருந்த பல இயக்கத்தலைவர்கள் தாங்கள் பெற்ற பயிற்சிகளை இலங்கையில் பரீட்சித்து பார்க்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள். தரைப்படை கடற்படை பொலிஸ் நிலையம் என அங்குமிங்குமாக தாக்குதல்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இயக்க செலவீனங்களுக்கு அரச வங்கியில் கொள்ளை பணம் படைத்தவர்களிடமும் வியாபாரக்கடை முதலாளிமாரிடமும் அச்சுறுத்திப் பணம் பெறல் பொது மக்களிடம் நகை பவன் என பலவிதமான முறையில் நிதிச் சேகரிப்பு இருந்தது. யாழ்தேவிப் புகையிரதம் கோண்டாவில் நிலையத்தில் வைத்துத் தீயூட்டப்பட்டது. இதன் நடுவே இந்திய அரசு ஒரு பக்கம் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு வட இந்தியாவில் பயிற்சியை கொடுத்தும் மறு பக்கம் தமிழ் அதிகாரப்பகிரவு பிரச்சினைக்கு சமரசத் தீர்வு முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டு வந்தது.

ஆறாவது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தால் சத்தியப்பிரமானம் செய்யாமல் பாரானுமன்றம்

செல்லமுடியாமலும் சென்று பிரச்சினைகளைக் கூறமுடியாமலும் அதே நேரம் இயக்கங்கள் ஆவேசமாகி கொரில்லா பாணியில் தாக்குதலை தீவிரப்படுத்தியுள்ள நேரத்தில் தொகுதிகளுக்கும் செல்ல முடியாத நிலைமையிலும் தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்களில் அதிகமானோர் மதராஸ் (சென்னை) சென்று அடுத்த நடவடிக்கை பற்றி தங்களுக்குள் மந்திராலோசனையில் ஈடுபட்டார்கள். மூன்று மாதங்களாகத் தொடர்ந்து பாராளுமன்றம் போகாத காரணத்தால் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் பதவிகளும் இழக்கப்பட்டது. திம்புப் பேச்சுவார்த்தையை இந்தியாவின் அனுசரணையோடு நடாத்த இயக்கங்களும் அரசாங்கமும் ஒத்துக்கொண்டன. ஆனால் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்கள் திம்பு பேச்சுவார்த்தையில் பங்குபற்றுவதை இயக்கங்கள் விரும்பவில்லை. குறிப்பாக அமிர்தலிங்கம் பங்குபற்றி பேசக்கூடாது என எச்சரிக்கை விடப்பட்டிருந்தது. ஏனெனில் மாவட்ட சபையை ஏற்றது போன்று குறைந்த தீர்வுக்கு இணங்கிவிடுவார் என்ற அச்ச எண்ணம் இயக்கங்களிடையே ஊன்றியிருந்தது. இந்தக் காலகட்டத்திலேயே திம்புவில் கூட்டணித் தலைவர்களின் வாயை அடக்குவதற்காக யாழ்பாணத்தில் வைத்து இரு முக்கிய தலைவர்களான ஆலாலசுந்தரம் மற்றும் தர்மலிங்கம் ஆகிய இருவரையும் இரவோடு இரவாக ஒரு இயக்கம் தீர்த்துக் கட்டியிருந்தது. .

இந்திரா காந்தியின் நகர்வு

இந்தியா ஒரு வல்லரசுவாக வரக்கூடிய நாடு. ஆனால் அதைத் தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய செயற்பாடுகளில் அதன் அருகிலுள்ள இரு பெரும் நாடுகள் தீராத முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருவதை தடுத்து நிறுத்த வேண்டிய தேவை இந்தியாவுக்கிருந்தது. ஏற்கெனவே பாகிஸ்தானைப் பிரித்து கிழக்குப் பாகிஸ்தானை பங்களாதேஷ் ஆக்கிய பெருமை இந்தியாவையும் இந்திராவையும் சாரும். இந்திரா காந்தி முஜிபர் ரஹ்மானை பங்களாதேஷ் முதல்வராக்கி கிழக்குப்பக்கத்தை தனது கைக்குள் எடுத்துக்கொண்டார். வடகிழக்கிலுள்ள சீனா மேற்கிலுள்ள பாகிஸ்தான் இரண்டையும் சமாளிக்க எதுவும் செய்யமுடியாத நிலைமையிருக்கிறது. தெற்கிலுள்ள இலங்கை பாகிஸ்தான் சீனா இரு நாடுகளுடனும் நெருங்கிய உறவுகளை வளர்த்து வருவதை ஏதாவது முறையில் தடுத்து நிறுத்த சந்தர்ப்பத்தை இந்தியா எதிர்பார்த்திருந்தது. இனப்பிரச்சினையில் தலையிட்டு வடகிழக்கை பிரித்து ஏதாவது ஒரு சுயாட்சி முறையில் தமிழர்களுக்கு கொடுத்துவிட இந்தியா முயற்சித்தது. இதனால் இனப்பிரச்சினையும் தீரும் அத்துடன் சர்வதேச கேந்திர நிலையமான திருகோணமலையும் துறைமுகமும் இந்தியாவை விட்டு விலகாதிருக்கும். இந்தியாவின் தெற்குப்பக்கமும் பாதுகாப்பானதாக அமைந்துவிடும் என்பது இந்திராவின் திட்டம். அதனாலேதான் மத்திய பிரதேசத்தில் பயிற்சி முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டு தீவிர பயிற்சியளிக்கப்பட்டிருந்தது. அதே சமயம் வடபக்கம் பஞ்சாப் சீக்கியர்களும் தனிநாடு கோரி போராட்டம் தொடங்கியிருந்தார்கள். அதை இரும்புக்கரம் கொண்டு அடக்க முற்பட்டபோது தப்புவதற்காக பஞ்சாப் அமிர்தசரஸ் பொந்தோவிலில் நுளைந்த சீக்கிய தீவிரவாதிகளை இந்திரா காந்தியின் அனுமதியோடு படையினர் உட்சென்று சுட்டுக்கொன்றுவிட்டார்கள். அதற்காகப் பழீதீர்க்க 1984ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 31ந் திகதி இந்திரா காந்தியின் சீக்கிய மெய்க்காப்பாளர்களைக் கொண்டே அவரை சுட்டுக்கொல்ல வைத்தார்கள். இலங்கை இனப்பிரச்சினையை தீர்க்க இந்திரா எடுத்த முயற்சியும் இடையில் தடைப்பட்டது.

(தொடரும்)

